

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **N. A. B.**, státní příslušnost Moldavská republika, zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2015, č. j. MV-140032-3/SO-2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 17. 4. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále také „napadené rozhodnutí“), které řešilo odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán

I. stupně“) č. j. OAM-2185-22/ZR-2013 ze dne 11. 8. 2014. Správní orgán I. stupně žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu dle ust. § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že se žalobce dopustil několika trestných činů, za něž byl v době platného povolení k trvalému pobytu pravomocně odsouzen, čímž měla být naplněna podmínka dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný napadeným rozhodnutím blanketní odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

Žalobce předně poukázal na to, že správní orgány vycházely při svém hodnocení z nesprávného výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“. Správní orgán dle žalobce poukazoval na několik soudních rozhodnutí, která však vzhledem k rozdílnosti skutkového stavu nejsou přílehlavá pro danou věc. Takový postup způsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Použitelné v dané věci bylo pouze usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 07. 2011, sp. zn. 3 As 4/2010, ve kterém kasační soud provedl výklad pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, a to ve vztahu k ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy toto má představovat zejména skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž i v takovém případě je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci apod. Zejména otázka aktuálnosti byla dle žalobce porušena, neboť poslední trestný čin měl spáchat před šesti lety. Závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu jsou aplikovatelné i na zrušení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, což bylo konstatováno mimo jiné i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146.

Žalobce uvedl, že správní orgány měly dle výše uvedeného usnesení Nejvyššího správního soudu zohlednit individuální okolnosti života žalobce a přihlédnout k jeho celkové životní situaci, a to za použití zásady přiměřenosti, kdy je nutné vzít v úvahu takové skutečnosti, jakými jsou délka pobytu osoby na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb v zemi původu. V tomto smyslu však v rozhodnutí správních orgánů zjištění skutkového stavu a takové úvahy absentují, což dle žalobce zakládá jeho nepřezkoumatelnost.

Žalobce dále namítal zásadní porušení pravidel vedení správního řízení, neboť nebyl proveden jeho výslech. Dále správní orgány měly zcela vytěsnit otázku a míru jeho rodinných poměrů na území České republiky, kde pobývala jeho manželka a děti. Správní orgány se také spokojily s konstatováním, že když si žalobce vyzvedl mu adresovanou poštovní zásilku v Moldavsku, tak vlastně nepobývá na území České republiky a tudíž zrušení trvalého pobytu nemůže být zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Takovéto obecné konstatování

a dovození tak závažného důsledku pouze z toho, kde byla poštovní zásilka převzata, považuje žalobce za postup v hrubém rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

III. Vyjádření žalované

Žalovaná předně uvedla, že žalobce byl v rámci správního řízení pasivní, například při podání blanketního odvolání, ktelež nedoplnil ani přes výzvu správního orgánu.

K časovému odstupu správních rozhodnutí od páčání trestné činnosti pak žalovaná uvedla, že dle konstantní judikatury správních soudů je možné aplikovat ust. § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jen v případě skutečně závažných narušení veřejného pořádku, tedy nejčastěji v případě spáchání nebagatelní trestné činnosti. To, že byla spáchána trestná činnost, však může určit jen trestní soud, a proto jsou správní orgány při rušení povolení k trvalému pobytu závislé na vydání trestního rozsudku. Jelikož se však jedná o trestnou činnost nebagatelní, je dané trestní řízení náročné, a to logicky i z časového hlediska. K tomu je třeba připočíst dobu trvání správních řízení před oběma instancemi, jež pro množství úkonů a několikerému a obtížnému doručování trvají v součtu obvykle něco přes rok. Takovýmto náhledem je dle žalované nutno přistupovat také k žalobcově věci, neboť ten byl podle údajů rejstříku trestů pravomocně odsouzen ke dni 26. 9. 2013, tedy po pěti letech od spáchání trestné činnosti, přičemž správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno dne 16. 10. 2013. Při správním řízení navíc bylo zjištěno, že žalobce spáchal další trestné činy, také v úmyslu přímém, pro které byl pravomocně odsouzen. V součtu tak nelze usuzovat, že by bylo postupováno v rozporu se zákonem či konstantní judikaturou soudů.

K posuzování přiměřenosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012, z něhož mimo jiné vyplývá, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměruje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.

Žalovaná uvedla, že bylo třeba se zabývat intenzitou zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Podle Centrálního registru osob na území České republiky měl manželku paní K. B., nar. X, st. přísl. Česká republika. V žalobě bylo uvedeno, že zde žalobce měl také děti. Podle 5. odstavce na str. 4 rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2011, č. j. 11 T 155/2010-360, má sice paní B. 2 děti, I. a J., žalobce je však otcem pouze jednoho z nich. Dle téhož trestního rozsudku již bylo manželství rozvedeno. Ministerstvo vnitra se za účelem zjištění eventuálních vazeb pokusilo vyslechnout jak žalobce, tak i paní B., neúspěšně. Vzájemné vazby však nemohou být nijak silné, dle trestního rozsudku jsou totiž rozvedeni již značnou dobu, Paní B. bydlí v obci Č., tedy více než 100 km od Brna, kde měl žalobce naposledy hlášen trvalý pobyt. Paní B. navíc nereagovala na předvolání k výslechu, tedy neučinila nic, co by mohlo žalobci pomoci k udržení jeho pobytového oprávnění, ačkoliv dle textu předvolanky jí bylo známo, že výslech bude konán v rámci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu jejího bývalého manžela (žalobce). Podle zmíněného trestního rozsudku se při podvodném jednání vydávala za

manželku žalobce paní B. I. B., nar. X, st. přísl. Moldavská republika, dle Cizineckého informačního systému však tato osoba není vedena jako manželka žalobce.

Žalovaná uvedla, že rodinné vazby žalobce na území České republiky nebyly zjištěny, přes snahu vyslechnout jak žalobce, tak jeho manželku. Ačkoliv se jednalo o řízení zahájené z moci přední, měl žalobce sdělit detaily o svých rodinných vazbách, jejichž posouzení mohlo vést až k závěru o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova života. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 – 74.

IV. Obsah nařízeného jednání před soudem

K nařízenému jednání před soudem dne 25. 5. 2017 se účastníci ani právní zástupce žalobce nedostavili s tím, že souhlasí, aby věc byla rozhodnuta bez jednání. V případě, že by jednání proběhlo, omluvili svoji neúčast (viz sdělení žalovaného ze dne 18. 5. 2017 a sdělení zástupce žalobce ze dne 23. 5. 2017, založené ve spisu). V rámci nařízeného jednání soud provedl k důkazu rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 21. 5. 2013, č. j. 11 T 155/2010 – 498 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2013, č. j. 9 To 335/2013 – 527. Důvodem pro provedení těchto důkazů byla skutečnost, že oba citované rozsudky byly zmiňovány v prvostupňovém správním rozhodnutí, ale nebyl součástí spisového materiálu, správní orgány o jejich existenci a výrokové části týkající se žalobce byly informovány z obsahu opisu z Evidence rejstříku trestu fyzických osob ze dne 8. 8. 2014, který je založen ve správním spise. Podstatný obsah uvedených rozsudků je citován níže. V rámci nařízeného jednání dále soud zrekapituloval obsah spisu, zejména procesní podání účastníků řízení a obsah připojeného správního spisu žalovaného i prvostupňového správního orgánu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 in fine zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobce předně v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalované, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná

nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (ex offio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

V této souvislosti žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a následné úvahy o tom, zda žalobcovo jednání bylo aktuální a přiměřené, kdy bylo nutné vzít v úvahu takové skutečnosti, jakými jsou délka pobytu osoby na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb v zemi původu nemají dostatečný podklad. Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaná v rozhodnutí vypořádala se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřela svá skutková zjištění a které důvody ho vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění správního rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná stručně popsala dosavadní průběh řízení, uvedla, že žalobce podal pouze blanketní odvolání a posoudila odvoláním napadené rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Z odůvodnění rozhodnutí je tak možno seznat, jakými úvahami byla žalovaná ve své rozhodovací činnosti vedena, jakými skutečnostmi se zabývala a jaké důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaná zaujala a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěla. Ostatně žalobce v podané žalobě se závěry žalované nesouhlasil a dále s nimi polemizoval. Namítanou nepřezkoumatelnost krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu v žalobě uplatněných námitek.

Spornou právní otázkou je v nyní posuzovaném případě výklad neurčitěho právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a jeho aplikace v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, kdy žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgány v posuzovaném případě přistoupily k výkladu tohoto neurčitěho právního pojmu v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Právní otázkou týkající se užití a výkladu pojmu veřejného pořádku v kontextu zákona o pobytu cizinců se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, jenž v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151 (na který odkazuje také žalobce) vyslovil, že na jedné straně je veřejný pořádek nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu; na druhé straně je však třeba mít na zřeteli, že zákon o pobytu cizinců pojem „veřejný pořádek“, respektive „závažné narušení veřejného pořádku“ užívá na více místech a v různých ustanoveních. Rozšířený senát se nedomníval, že by ke všem těmto ustanovením zákona, jež se zmiňují o veřejném pořádku, bylo možno přistupovat jednotně. V této souvislosti vyslovil, že při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je

nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba dané ustanovení vyložit ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.

V dalším se rozšířený senát ve výše citovaném rozhodnutí zabýval výkladem pojmu „veřejný pořádek“ ve vztahu ke konkrétnímu ustanovení zákona o pobytu cizinců, § 119 odst. 2 písm. b), které upravuje problematiku správního vyhoštění, nikoli problematiku zrušení trvalého pobytu, jež je předmětem právě projednávané věci a jež se svým účelem od institutu správního vyhoštění významně odlišuje.

Ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikované ve věci posuzované rozšířeným senátem, jakož i ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jež bylo aplikováno v nyní posuzované věci, sice stanoví podmínky pro přijetí opatření omezujících právo volného pohybu cizince na území České republiky, ovšem tato opatření mají zcela odlišnou intenzitu. Zatímco správní vyhoštění představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamená, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (například na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statusu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). Intenzita zásahu státu do práv cizince se však v obou případech významně liší. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, krajský soud přistoupí k obdobnému pohledu na danou věc, kterou zvolil Nejvyšší správní soud, tj. bude hodnotit, zda v řešené věci skutečně lze usuzovat mj. o jednání způsobující závažné narušení veřejného pořádku, ve smyslu skutečného, aktuálního a dostatečně vážného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Ust. § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že v době rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu žádnou trestnou činnost nevykonával a správní orgány se tak nezabývaly aktuálností ohrožení veřejného pořádku, k této námitce krajský soud uvádí následující. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2004, sp. zn. 15T 29/2004, odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně na dobu 2 let za spáchání trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „t.z.“), rozsudkem Městského soudu v Brně ze

dne 5. 1. 2007, sp. zn. 3T 238/2007, odsouzen na 11 měsíců odnětí svobody nepodmíněně za spáchání trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. (amnestován), rozsudkem Městského soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 11T 155/2010 – 360, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2011, sp. zn. 9 To 177/2011 (pozn. soudu jednalo se o řízení proti uprchlému), kdy byl odsouzen na 14 měsíců odnětí svobody nepodmíněně za spáchání trestného činu úvěrového podvodu podle ust. § 250b odst. 1 t. z., přičemž uvedená věc byla citovanými soudy opětovně projednána, neboť se následně po vyhlášení amnestie prezidenta republika z 1. 1. 2013 žalobce objevil a požádal o nové projednání věci; rozsudkem ze dne 21. 5. 2013, č. j. 11 T 155/2010 – 498 Městský soud v Brně shledal žalobce vinným z trestného činu úvěrového podvodu podle ust. § 250b odst. 1 t. z., přičemž žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 14 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Rozsudkem ze dne 26. 9. 2013, č. j. 9 To 335/2013 – 527 Krajský soud v Brně posledně citovaný rozsudek Městského soudu v Brně zrušil a nově rozhodl tak, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání trestného činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 t. z. a byl za to odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 14 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu trvání 30 měsíců. Žalobce se podle závěru správních orgánů výše uvedenou trestnou činností dopustil závažného ohrožení veřejného pořádku. V době rozhodování žalované (březen roku 2015) zbýval ze zkušební doby ještě 1 rok.

Krajský soud, vědom si skutečnosti, že trestný čin či porušení právních předpisů samo o sobě nemusí být bez dalšího důvodem pro zrušení povolení cizince k pobytovému oprávnění, se s ohledem na charakter trestných činů výše uvedených (zejména znásilnění a úvěrový podvod) a s ohledem na v době vydání rozhodnutí žalované neuplynulou zkušební doby, shledává shodně se správními orgány žalobcovo jednání způsobilé naplnit podmínku uvedenou v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. existence závažného způsobu narušení veřejného pořádku. Krajský soud shledal, že neuplynula dostatečně dlouhá doba, která by s ohledem na běh času oslabila intenzitu protiprávního jednání žalobce natolik, že by ztratila na významu. Zdejší soud je přesvědčen, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí byly splněny požadavky § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podmínka aktuálnosti byla zachována. Krajským soudem v Brně jako soudem odvolacím bylo rozhodnuto o posledním trestném činu žalobce dne 26. 9. 2013, správní řízení bylo zahájeno v říjnu 2013, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydané v březnu 2015 a zkušební doba stanovená Krajským soudem v Brně měla uplynout až v březnu 2016. S ohledem na opakované páchaní trestné činnosti a s ohledem na trvání zkušební doby k datu žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí žalovaného nelze usuzovat o tom, že by vzhledem k době mezi spácháním trestného činu a jeho odsouzením bylo možno uvažovat o neaktuálnosti závažného způsobu narušení veřejného pořádku a tím pádem o nezákonném použití § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2011, č. j. 11 T 155/2010 – 360 vyplývá, že žalobce se poslední trestné činnosti, která mu byla kladena za vinu, dopustil dne 12. 8. 2008 a dne 27. 11. 2008, kdy s cílem získání finanční hotovosti podal žádost o poskytnutí úvěrového produktu ve výši 3 030 000 Kč a 300 000 Kč. Žalobce byl již od přípravného řízení trestně stíhán jako uprchlý, neboť nebylo možné zjistit jeho aktuální bydliště ani zaměstnání. Procesní situace se nezměnila ani v hlavním líčení, proto trestní

řízení bylo dále vedeno jako proti uprchlému. Městský soud v citovaném rozsudku vyslovil, že žalobce byl dne 17. 3. 2005 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž od té doby jeho příjmy byly založeny na podnikání, kdy se za finančním poradenstvím ve skutečnosti skrývalo vymáhání dluhu – právně kvalifikováno jako trestní čin vydírání podle § 235 odst. 1 t. z. Stalo se tak shora citovaným rozsudkem Městského soudu v Brně v trestní věci vedené pod sp. zn. 3 T 238/2007, přičemž rozsudek nabyl právní moci dne 22. 4. 2008. Trestná činnost žalovaného projednávána v rozsudku Městského soudu v Brně sp. zn. 11 T 155/2010 byla páchána ve dnech 12. 8. 2008 – 15. 12. 2008, tj. v době, kdy po výzvě soudu k nástupu výkonu trestu měl být již několik měsíců, konkrétně od 11. 6. 2008, ve věznici. Z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 21. 5. 2013, č. j. 11 T 155/2010 – 498 a z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2013, č. j. 9 To 335/2013 – 527, které byly k důkazu čteny v rámci nařízeného jednání před soudem mj. vyplývá, že předchozí rozhodnutí v této trestní věci bylo zrušeno, neboť se žalobce po vyhlášení amnestie prezidenta republiky z 1. 1. 2013 objevil a požádal o nové projednání věci. Všechny uvedené skutečnosti nasvědčují tomu, že k datu vydání žalobou napadených správních rozhodnutí byl ze strany žalobce aktuálně závažným způsobem narušen veřejný pořádek, a to ať už ve formě páchání trestné činnosti, resp. opakované trestné činnosti způsobem shora popsáním, včetně vyhýbání se uloženým trestům. Pouze v důsledku poslední jmenované skutečnosti došlo k vydání rozsudku, kterým byl žalobce odsouzen za spáchání zjištěné trestné činnosti až v průběhu roku 2013. Uvedené jednání je možno klasifikovat jako ohrožení skutečné a dostatečně závažné, neboť zejména charakter daných trestných činů, jejich počet (3), výměry trestů za ně uložených svědčí o vysoké společenské nebezpečnosti takového jednání. Zdejší soud se tedy ztotožňuje s provedeným hodnocením správních orgánů, přestože tyto pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ vyložily částečně odlišně od usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (uvedeného výše), na tento odlišný výklad upozornil také žalobce v žalobě. Ačkoliv lze na straně 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně vysledovat úvahy ohledně automatického naplnění předmětného pojmu odsuzujícím trestním rozsudkem, dále v rozhodnutí správní orgán I. stupně komplexní hodnocení ve smyslu závěrů Nejvyššího správního soudu fakticky provedl, byť nikterak obsáhle (s ohledem na procesní aktivitu žalobce). Takový postup nelze hodnotit jako jdoucí za hranici zákonnosti, neboť potřebná úvaha v daném rozhodnutí neabsentuje. Předmětné žalobní námitce tak zdejší soud nepřisvědčil.

Nad rámec posouzení věci krajský soud dodává, že zákonem č. 314/2015 Sb. (v účinnosti od 18. 12. 2015), kterým byl změněn zákon o pobytu cizinců, došlo v § 87l odst. 1 uvedeného zákona k doplnění písm. e), které stanoví, že ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího složitějšího podřazování daného deliktního chování pod právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno podle samostatného zákonného ustanovení bez dalšího.

Žalobce dále namítal, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou přiměřenosti, kdy ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010 – 151, viz výše, nepoměrovaly tvrzené závažné narušení veřejného pořádku s ostatními skutečnostmi souvisejícími s žalobcem, respektive že nebyly zohledněny individuální okolnosti života cizince. Ve vztahu k předmětné námitce krajský soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalované zamítlo blanketní odvolání žalobce (které nebylo přes kvalifikovanou výzvu prvostupňového správního orgánu ze dne 1. 9. 2014 žalobcem doplněno – ve výzvě byl žalobce poučen, aby mj. uvedl, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení), žalobce se na předvolání nedostavil k výsledku (předvolání ze dne 1. 11. 2013) a stejně tak manželka (toho času rozvedeni) žalobce se k výsledku na předvolání nedostavila. Z výše uvedeného je seznatelná jasná procesní pasivita žalobce, která se proplétá celým správním řízením. Soud považuje za důležité upozornit na skutečnost, že předvolání žalobce k výsledku ze dne 1. 11. 2013 bylo doručeno fiktivně, ovšem ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně využil žalobce (konkrétně právní zástupce žalobce) možnost nahlédnutí do spisu a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (protokol ze dne 30. 5. 2014, č. j. OAM-2185-21/ZR-2013). Nejpozději v této chvíli muselo být žalobci známo, že jej žalovaná marně předvolala k účastnickému výsledku, a dále byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, k vyjádření se k nim a k jejich případnému doplnění. Této možnosti však využito nebylo a to jak před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak v rámci odvolání a odvolacího řízení. Až v žalobě je namítáno, že žalobce nebyl vyslechnut, ovšem s ohledem na to, že předvolán byl, o předvolání se musel dozvědět nejpozději 30. 5. 2013 a žádného svého procesního práva nevyužil, nelze takovýto postup klást k tíži žalované a označit její úvahy a postup za nezákonné.

Krajský soud dále uvádí, že zejména v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly hodnoceny i další okolnosti ze života žalobce, tj. je z tohoto rozhodnutí patrné poměřování zásahů zrušení povolení k trvalému pobytu vzhledem k přiměřenosti takového zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně uvedl, že povolením k trvalému pobytu žalobce disponuje od roku 2003, kdy v rámci 10 let spáchal tři trestné činy, za které byl pravomocně odsouzen. Dále uvedl, že intenzita vysloveného zásahu není nepřiměřená, neboť takové intenzity dosahuje např. dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky. Dále uvedl, že v dané věci převažuje veřejný zájem většinové společnosti na dodržování zákonů nad zájmem jednotlivce, resp. pravomocně odsouzeného žalobce. Správní orgán také hodnotil z dostupných informací zásah do rodinného života (pokus o výslech K. B., manželky žalobce, ke kterému se nedostavila), a dále uvedl svoji domněnku, že jelikož si žalobce přebíral poštovní zásilku v Moldavské republice, zřejmě se na území České republiky nezdržuje. Zdejší soud tak nemůže dojít k závěru, že ačkoliv se jedná o poměrně strohé hodnocení (ovšem v důsledku procesní pasivity žalobce), nelze namítat nevyužití zásady přiměřenosti zásahů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán dále uvedl, že *„žádné další skutečnosti, které by znamenaly, že vydané rozhodnutí nebude přiměřené výše uvedeným okolnostem, správní orgán nezjistil a nejsou mu známy.“* K takovýmto závěrům však správní orgán dospěl pouze opětovně zmiňovanou pasivitou žalobce, který byl v rámci správního řízení (krom nahlédnutí do spisu) laxní ke svým právům, ničeho netvrdil ani neuváděl, ničeho se nedomáhal. Základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a

účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní jednání účastníků řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 7 As 8/2016 – 37). Smysluplnou reakcí na seznámení se s podklady pro vydání prvostupňového správního rozhodnutí a s výzvou o doplnění blanketního odvolání by byla snaha o přiměřenou argumentaci směřující proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu zvláště za situace, kdy žalobce byl kvalifikovaně zastoupen. Ani v rámci předmětného návrhu na zahájení řízení (žaloby) žalobce netvrdí žádné konkrétní skutečnosti týkající se zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Krajský soud tak s ohledem na charakter trestných činů, pro které byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a s ohledem na výše uvedenou pasivitu žalobce (stejně jako nezájem jeho manželky), shledává odůvodnění stran přiměřenosti zásahu daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života za zákonné a vyhovující požadavkům na alespoň minimální správní úvahu. Nelze tedy ani přisvědčit žalobci v jeho tvrzeních, která se objevila až v žalobě, že byly vytěsněny jeho vztahy s rodinou (manželka a děti) a že mu nemohlo být přičítáno k tíži, že si vyzvedl zásilku v Moldavské republice (z čehož bylo usuzováno, že se zřejmě v České republice nezdržuje), neboť jednotlivé indicie i zdejší soud vedou k závěru totožnému se závěry správních orgánů, tj. že zásah do jeho soukromého a rodinného života bude i v hypotetické rovině přiměřený vzhledem k důvodu zrušení povolení k trvalému pobytu (charakteru a četnosti deliktního jednání žalobce).

Nad výše uvedené krajský soud poznamenává, že zaslal K. B. vyrozumění, že pakliže by hodlala uplatňovat v dané věci práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s., pak měla tuto skutečnost soudu oznámit. Lhůta stanovená soudem pro takové oznámení marně uplynula a do dne vydání tohoto rozsudku jmenovaná nikterak nereagovala. Z takového postupu nelze usuzovat o jejím eminentním zájmu na řízení, resp. silných vazbách k osobě žalobce, které ostatně ani sám žalobce v žalobě netvrdí.

Krajský soud dospěl ze spisového materiálu ke shodnému závěru, ke kterému došla žalovaná, tj. že byly naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, viz výše. Skutečnost, že správní orgány vycházely zejména z odsuzujících rozsudků, nemůže být žalované kladena k tíži, neboť právě předmětné deliktní jednání žalobce naplňuje znaky pojmu závažného narušení veřejného pořádku.

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené krajský soud rozhodl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. 5. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu